

April

Ind i mellem kan jeg ikke lade være med at trække lidt på smilebåndet, når jeg hører folk højlydt erklære, at de har det bedst, når de selv kontrollerer deres liv. Ikke fordi der er noget latterligt ved dén ambition, hvem vil ikke helst bestemme selv. Det, der giver anledning til de lette trækninger, er den åbenlyse understrøm af skråsikkerhed i tonen, der røber at det ikke bare er et fromt ønske, der fremsættes, men snarer en erklæring om, at man allerede mener at være i besiddelse af denne kontrol.

Selv om jeg jævnligt bliver beskyldt for være begavet med en rigeligt veludviklet fantasi, har min indbildningskraft aldrig formået at række ud over bevidstheden om, at alt, hvad vi foretager os er underlagt omstændighederne. Omstændigheder uden for vores umiddelbare rækkevidde, som tegner de overordnede linier der rammer vores liv ind og har afgørende betydning for den kurs, det tager. Ikke forstået sådan, at der ikke er noget at stille op, at man kun kan læne sig tilbage i sædet og håbe "filmen" er god. Der er al mulig grund til selv at puffe til grænserne for at styre begivenhederne i den retning, man ønsker, for helt uden indflydelse er vi ikke, men fuld kontrol er og bliver en illusion. For nogen en eftertragtet drøm, for andre det ultimative mareridt, men stadig en illusion.

Vejret er en af de omstændigheder, vi har til fælles fornøjelse og som på trods af al vores mekanik stadig styrer meget af det vi foretager os, uden at vi kan gøre stort andet end at se på og tale om det.

April med sit karakteristiske, omskiftelige vejr, er et glimrende eksempel. Alt fra sol og højsommer til frost og fygse er muligt, april ved man aldrig helt hvor man har.

Denne specielle dag i april skiller sig ud fra mængden ved at have ramt et absolut gennemsnit på alle leder. Ikke særlig kold, ikke særlig varm, ikke rigtig solrig, ikke rigtig overskyet, ikke speciel våd, ikke speciel tør, ikke blikstille men bestemt heller ikke blæsende. En anelse ubestemmelig.

Uden definitive karaktertræk til at bestemme, hvad dagen eventuelt er god eller skidt til, ligger alle muligheder åbne og gør alle forklaringer lige gyldige eller ugyldige. En perfekt dag for to gamle til at brillere med uudtømmelig viden om lystfiskeri, og således imponere og inspirere en ny generation, uden at sætte al prestige på spil.

Tiden kræver tempo. Påvirkningerne fra massemedier og højteknologisk isenkram er overvældende og efterlader ikke meget spillerum til at fremelske forhistoriske dyder som tålmodighed, ro og fordybelse. Blandt andet derfor har Mogens over de sidste dage forberedt sine to drenge, seks og ni år, på vilkårene for kystfiskeri. Gabet mellem forventninger, skruet i vejret af en livlig fantasi, og den ubarmhjertelige virkelighed, kan hurtigt blive så stort, at selv den sejeste tålmodighed må sprække i forsøget på at skræve over. Et forhold som egentligt er det samme livet igennem. Med tiden bliver man bare bedre til at se sammenhængen og sætte tingene i et dybere perspektiv, som kan forklarer og retfærdiggøre hvad der på overfladen ligner en begivenhedsløs dag.

For at sikre et minimum af handling og undgå hurtig metaltræthed i tålmodigheden, kickstarter vi dagen med et sving forbi en nærliggende å, som med garanti altid kan aftvinges en fisk eller to, inden vi fortsætter til kysten. Så langt ser planen ud til at holde.

Det er påske og en del andre har fundet vej til den samme kyststrækning som vi har udset os, så en lille kilometer må tilbagelægges ad stranden, før vi kan få det spillerum, vi bedst kan lide. Gåturen er helt tydeligt ikke en del af den plan drengene har formet i hovedet, men spændingen ved hele vores forehavende overtrumfer hurtigt det ubekvemme ved lidt fysisk udfoldelse, og bortset fra et par modvillige pip og en masse spørgsmål om alt, vi kommer forbi på vejen, går det smertefrit.

Alt tager lidt længere tid, end vi er vant til. Knuder skal ikke bare bindes, de skal også forklares, ligesom valget af et blink frem for ti andre i æsken. At man tror, det er bedst er ikke tilstrækkelig begrundelse for en videbegærlig seks-årig. Fiskeriet foregår i ryk. Ind imellem løsnes bundbid, overløb udredes og flere spørgsmål besvares, mest af drengenes far. Jeg har snydt mig lidt på afstand og overladt ansvaret til den mest kompetente, men ikke længere væk, end at det er muligt at følge med i den almindelige småsnak, som for eksempel følgende ordveksling mellem far og søn.

- Far må jeg ikke prøve din fiskestang mens du filtrer det der ud?

- Jamen Sebastian du kan jo ikke styre den, den er for stor for dig!

- Jamen må jeg ikke godt prøve alligevel?

- Så prøv da for guds skyld, dreng!

Knægten samler stangen op og høvler blinket 30 meter ud i et perfekt udført kast. Anerkendende blikke udveksles hen over

hovedet på drengen, og faderstoltheden er ikke til at overse. Det næste kast overvåges med større opmærksomhed og forventning. Blinket sejler igen cirka 30 meter ud over vandet og forsvinder med et diskret plump. Denne gang afløses ringene på overfladen af en serie kraftige hvirvler og hvidt skumsprøjt.

- Jeg tror, det er mig! siger knægten med et nærmest chokeret udtryk i ansigtet, mens han klamrer sig til fiskestangen, der står spændt i bue. Ude på vandet viser en blank fisk sig i en række hurtige spring.

Her er det så, at de voksne, med deres ro og overblik, gør sig til herrer over situationen. Mogens overtager stangen mens jeg løber efter nettet, som selvfølgelig ligger langt fra begivenhedernes midte. På vej med nettet får jeg Simons line om benet og trækker, uden at ænse det, hans fiskestang med ud på en halv meter vand.

- Der forsvandt min fiskestang! konstaterer han nøgternt, uden at nogen tager særlig notits af det i kampens hede.

På plads med nettet lykkes det mig at finde den helt forkerte placering, og pludselig er fisken kommet i klemme mellem mig og land. I stedet for at stå stille og vente på et mere gunstigt øjeblik, forsøger jeg at få nettet under den, men fisken er allerede på flugt, så jeg rammer den midt på kroppen. Et nervepirrende øjeblik balancerer den på netkanten, inden den plumper i på den forkerte side og genoptager flugten i et langt udløb. I vandkanten står drengene og tager ved lære.

Lektion 1: - sådan skal man ikke gøre!

Heldigvis er fisken ordentligt kroget så vi får mulighed for køre
Lektion 2: - sådan gør man! , og anden gang går det glat. En
sølvskindende havørred i fineste form, omkring to kilo, bliver
landet til alle fiskeres tilfredshed.

Simon er dog først helt tilfreds da jeg har haft armen i det kolde
vand og genfundet hans forsvundne fiskegrej.

Oplevelsen giver ny næring til drengenes tålmodighed som
ellers er ved at være lidt tynd i kanten, og det giver de gamle tid
til at rette lidt op på den forliste prestige. En ørred på kiloet
bliver dét, der kunne have været plasteret på såret, men landin-
gen af Sebastians fisk har for længst nået mytisk status og over-
skygger selvfølgelig alt andet denne dag.

Hændelsesforløbet bliver gennemgået igen og igen, og hver
gang i forbedret udgave, man er vel lystfisker, og inden vi er
hjemme er det nærmest overgået til kult.

Jeg vil ikke påstå at vores indsats på nogen måde blev omtalt
nedsættende eller for den sags skyld hånligt, det er søde og vel-
opdragne børn, men på mærkværdig og uforklarlig vis
bemægtigede Gøg og Gokke sig hurtigt centrale roller i beret-
ningen.

Lidt længere tilbage i tiden var det den samme kombination,
Mogens og lånt grej, der bragte mig på sporet af den bedste
fluestang, jeg endnu har ejet. I skarp forårssol og et blændende
hav af blomstrende mælkebøtter ved en sydjysk å medbragte
han det sidste nye fra Brdr. Hardy. En lykkelig sammensmelt-
ning af ny teknik og gamle håndværkstraditioner som havde
resulteret i en 10' kulfiberstang med ryggrad og dyb rødbrun

glød under de mange lag lak. I første omgang måtte jeg nøjes med at vægte den i hånden og svirpe prøvende et par gange frem og tilbage uden line, men selvfølgelig blev jeg lovet en rigtig prøvetur i løbet af dagen.

Det blev kærlighed ved første, andet og tredje kast.

Første kast var lidt kejtet, men jeg fornemmede potentialet. Allerede i andet kast havde jeg kontrol over mere line end nogensinde før. I tredje kast fik jeg med et sidste øjeblikks vrid i håndleddet dirigeret den lille Black Zulu for enden af forfanget bag om en tot svajende vandranunkel hvor den satte sig solidt i kæften på en bækørred som 10 minutter senere fik vægten til at vibrere lige i underkanten af 2,3 kilo.

Nogle uger senere stod jeg med en fluestang i hånden som, et par tommer til trods var magen til. På min ene skulder sad fornuften, som i sobre, saglige vendinger forsøgte at forklare mig hvad jeg var i færd med. At bortøde et beløb svarende til mit månedsbudget som studerende på noget så undværligt som en fiskestang. På min anden skulder tronede lystfiskeren, tavst tilbagelænet med et selvsikkert smil på læben, vel vidende at fornuften ikke havde skyggen af chance.

Checken blev skrevet med let rystende hånd, og fortrydelse har aldrig været på tale.